

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyň JUDr. Hany Kadaňové, Ph.D. a Mgr. Martiny Weissové ve věci

žalobce: **Ekoselect a.s.**, IČO 250 05 863
sídlem Na Moráni 1336, Chomutov
zastoupen JUDr. Václavem Luřchou, advokátem,
sídlem nám. Jiřího z Lobkovic 2406/9, Praha 3

proti

žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**,
sídlem Vršovická 1442/65, Praha 10

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 9. 2019, č. j. MZP/2019/530/840,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), jímž žalovaný Ministerstvo životního prostředí (dále jen

Shodu s prvopisem potvrzuje

„žalovaný“, kterým je obecně označován i správní orgán I. stupně, nemá-li rozlišení význam pro kontext odůvodnění), rozhodl o jeho odvolání proti rozhodnutí České inspekce životního prostředí, oblastního inspektorátu Ústí nad Labem (dále jen „inspekce“ nebo „ČIŽP“), ze dne 13. 3. 2019, č. j. ČIŽP/44/2019/2398 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), kterým byla žalobci uložena pokuta dle ust. § 66 odst. 8 písm. d) zákona o odpadech ve výši 250 000 Kč za porušení ust. § 66 odst. 3 písm. d) zákona o odpadech tím, že žalobce nenakládal s odpady přijatými do zařízení k úpravě odpadů – třídírna druhotných surovin v souladu s bodem 2.2 platného provozního řádu a s body 8 a 10 souhlasu Krajského úřadu Ústeckého kraje (dále jen „KÚÚK“) k provozování zařízení ke sběru a úpravě odpadů a s jeho provozním řádem vydaného rozhodnutím pod č. j. 2827/ZPZ/2017/PZ-2989, JID: 168734/2017/KUUK, ze dne 19. 10. 2017. Dále bylo inspekcí zohledněno překročení roční kapacity zařízení na úpravu odpadu – třídírna druhotných surovin, která je stanovena v souhlasu KÚÚK k provozování zařízení na úpravu odpadů č. j. 3331/ZPZ/2010/PZ-1679, JID: 218084/2010/KUUK, ze dne 27. 12. 2010, tak, že ve výroku prvostupňového rozhodnutí

1. z části změnil výrok I. tak, že ve výroku I. vypustil odstavec:

„a) jako provozovatel zařízení na úpravu odpadu tříděním – třídírna druhotných surovin Na Moráni, umístěném na adrese Na Moráni 1336, 430 01 Chomutov („zařízení“) překročil za rok 2017 maximální roční kapacitu zařízení, která je stanovena v souhlasu Krajského úřadu Ústeckého kraje („KÚÚK“) k provozování zařízení z 27.12.2010, č.j. 3331/ZPZ/2010/KUUK (dále též jen „souhlas KÚÚK z 27.12.2010“) na 95 000 t přijatých odpadů. Dle evidence odpadů zařízení ale bylo v zařízení nakládáno v uvedeném roce s množstvím 111 379,7 t odpadů.“,

2. z části změnil výrok II. tak, že ve výroku II. odstavec

„Za výše uvedený přestupek se obviněnému ukládá pokuta ve výši 250 000,- Kč (slovy: dvě stě padesát tisíc korun českých)“ nahradil odstavcem: „Za výše uvedený přestupek se obviněnému ukládá pokuta ve výši 220 000,- Kč (slovy: dvě stě dvacet tisíc korun českých)“

3. z části změnil výrok III. tak, že ve výroku III. odstavec

„Pokuta a náklady řízení v celkové výši 251 000,- Kč jsou splatné do 30-ti dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí na účet České inspekce životního prostředí, Na Břehu 267, 190 00 Praha 9, a to na tento účet vedený u ČNB:“ nahradil odstavcem: „Pokuta a náklady řízení v celkové výši 221 000,- Kč jsou splatné do 30 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí na účet České inspekce životního prostředí, Na Břehu 267, 190 00 Praha 9, a to na tento účet vedený u ČNB:“

a ve zbytku prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

2. Žalobce se v řízení před městským soudem *in eventum* domáhal snížení uložené pokuty v mezích zákonem dovolených.
3. Žalobce v žalobě nejprve zopakoval průběh přestupkového řízení. Žalobce v obecné rovině namítal, že byl napadeným rozhodnutím zkrácen na svých právech v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení.
4. V prvním žalobním žalobce namítal, že správní orgány postupovaly nezákonně, když dospěly ke skutkovému závěru, podle kterého měl žalobce porušit bod 2.2 provozního

řádu a bod 8 a 10 souhlasu KÚÚK k provozování zařízení ze dne 19. 10. 2017. Dle žalobce nelze souhlasit s žalovaným, že porušení předmětných ustanovení nelze považovat za ojedinělé selhání lidského faktoru, kdy zaměstnanec mylně uvedl v provozním deníku nesprávný záznam. Z předložených dokumentů je totiž zřejmé, že se jedná o zavedený systém. V době kontroly ČIŽP, tj. dne 31. 7. 2018 v čase minimálně od 09:04 hod. od 09:21 hod. a v čase od 12:21 do 12:23 hod. se po areálu pohybovali zaměstnanci ČIŽP, se v provozovně žádný kamion s přeshraničně přepravovanými odpady nenacházel (dle dokumentace pořízené ČIŽP a dle vyjádření zaměstnanců), přestože se v čase kontroly v dané provozovně mělo pohybovat 7 kamionů. Žalobce poukazoval na část napadeného rozhodnutí, která se zabývala jednotlivými časy příjezdů a odjezdů 7 kamionů. Žalobce nesouhlasil se závěrem žalovaného, že minimálně ve dnech 30. 7. 2018 a 31. 7. 2018 nebyl v třídiřně odpadů dodržen technologický postup, jelikož kamiony nebylo možné v uvedených časech být pouze vyložit a naložit (např. kamion RZ: 3C5 4450, hmotnost odpadu kat. č. 19 12 04: 25,3 t, příjezd ve 12:45 a odjezd ve 12:48 hod., či kamion RZ: SPR 681, hmotnost odpadu kat. č. 19 12 04: 23,38 t, příjezd ve 12:20 a odjezd ve 12:21 hod.), z čehož žalovaný dovodil, že odpady přepravené ze zahraničí zůstávají naloženy na kamionech a jsou dále po ČR distribuovány jako odpady vzniklé v zařízení žalobce. Dle žalobce takové závěry z údajů v prvostupňovém, ani napadeném rozhodnutí nevyplývají. Dle žalobce tak správní orgány nezjistily skutkový stav tak, aby mohly dojít ke skutkovému závěru, že se žalobce měl dopustit porušení bodu 2.2 provozního řádu a bodu 8 a 10 souhlasu KÚÚK z 19. 10. 2017 a ust. § 66 odst. 3 písm. d) zákona o odpadech, potažmo tedy naplnění materiální stránky daného přestupku. Žalobce k tomu poukázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu (dále také jen „NSS“) ze dne 4. 4. 2019, č. j. 5 As 81/2018-18, podle kterého je řízení v oblasti správního trestání ovládáno zásadou materiální pravdy; důkazní břemeno k prokázání, že se deliktního jednání dopustil obviněný z přestupku, přitom nese správní orgán; obviněného nelze uznat vinným ze spáchání přestupku pouze na základě míry pravděpodobnosti zjištěného skutkového stavu (viz *in dubio pro reo*). Žalobce s poukazem na tuto zásadu *in dubio pro reo* uvedl, že jediným důkazem, na základě kterého správní orgány dospěly k závěru, že se žalobce dopustil předmětného deliktního jednání a potažmo naplnění materiální stránky přestupku, byla úvaha žalovaného, že v uvedených časech nebylo možné kamiony být pouze vyložit a naložit, z čehož žalovaný dovodil, že odpady přepravované ze zahraničí zůstávají naloženy na kamionech a jsou po ČR dále distribuovány jako odpady vzniklé v zařízení žalobce. Dle žalobce je taková úvaha zcela zjednodušující a ničím nepodložená, jelikož i v časech uvedených v provozním deníku bylo možné učinit všechny úkony tak, aby byly naplněny všechny povinnosti stanovené žalobci bodem 2.2 provozního řádu a bod 8 a 10 souhlasu KÚÚK ze dne 19. 10. 2017. Kdyby přitom žalovaný jen jakkoli pochyboval, zda žalobce mohl z praktického hlediska tyto povinnosti splnit, měl postupovat v souladu se zásadou *in dubio pro reo* a konstatovat, že žalobce svým jednáním nenaplnil materiální stránku ust. § 66 odst. 3 písm. d) zákona o odpadech.

5. V druhém žalobním bodu žalobce namítal, že oba správní orgány své skutkové závěry učinily na základě souhrnných zjištění, když na základě všech provedených důkazů učinily paušální závěr o rozhodných skutečnostech, že se žalobce měl dopustit porušení bodu 2.2 provozního řádu a bodu 8 a 10 souhlasu KÚÚK z 19. 10. 2017 a ust. § 66 odst. 3 písm. d) zákona o odpadech, potažmo tedy naplnil materiální stránku daného přestupku. Žalobce poukázal na část prvostupňového rozhodnutí, ve kterém inspekce konstatovala, že po

prostudování všech dostupných podkladů má inspekce za prokázané, že byla naplněna skutková podstata přestupku dle ust. § 66 odst. 3 písm. d) zákona o odpadech, čemuž předcházely písemný výčet provedených důkazů bez uvedení, co bylo z kterého důkazu zjištěno. Dle žalobce je tak prvostupňové i napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné. K tomu žalobce odkázal na rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 16. 9. 2009, sp. zn. 30 Cdo 3947/2007.

6. Žalobce v třetím žalobním bodu namítal, že inspekce zcela nedostatečně uvedla důvody, na základě kterých žalobci uložila úhrnný trest za oba spáchané přestupky. Žalovaný pak takovému pochybení inspekce nenapravil, když uvedl, že *„odvolateli byla uložena pokuta za přestupek týkající se přeshraničně přepravovaných odpadů, avšak překročení kapacity Třídírny odpadů bylo ČIŽP zohledněno, tudíž ministerstvo přihlédlo k povaze a závažnosti přestupku a pokutu snížilo o 30 000,- Kč. Za přestupek týkající se překročení roční kapacity zařízení o cca 17 % je v běžné praxi ukládána pokuta ve výši 20 000,- Kč až 30 000,- Kč, což je odvolacímu orgánu známo z jeho úřední činnosti.“*
7. Žalovaný s podanou žalobou nesouhlasil a navrhoval její zamítnutí. Žalovaný k prvnímu žalobnímu bodu uvedl, že správní orgány nepostupovaly nezákonně. Žalovaný zopakoval, že žalobce minimálně dne 30. 7. 2018 a dne 31. 7. 2018 nedodržel v třídírně druhotných surovin technologický postup (vykládka, vytřídění a nakládka každého vozidla s odpadem přijatého do zařízení), když v časech uvedených v dokumentech předložených žalobcem – výkupky a prodejky nebylo možné tento technologický postup dodržet. Z toho vyplývá, že odpady přepravované ze zahraničí zůstávaly naloženy na kamionech a byly dále distribuovány do ČR jako odpady vzniklé v zařízení žalobce. Žalobce tak nemohl zaručit, že při nakládání s těmito odpady distribuovanými žalobcem nedošlo na území ČR u příjemců odpadů k odstranění části odpadů přepravených ze zahraničí, když tito příjemci odpadu nebyli informováni, že jde o odpad ze zahraničí; tím docházelo k porušení ust. § 54 odst. 2 zákona o odpadech, podle kterého je přeshraniční přeprava odpadů určených k odstranění do ČR zakázána. Žalovaný nesouhlasil ani s tím, že by v časech dne 31. 7. 2018 bylo možné náklad z kamionů být pouze vyložit a naložit, z čehož žalovaný dovozuje, že odpady přepravované ze zahraničí zůstávaly naloženy na kamionech a byly dále po ČR distribuovány jako odpady pocházející z provozovny žalobce.
8. K druhému žalobnímu bodu žalovaný uvedl, že žalovaný uvedl důvody, na základě kterých dospěl ke skutkovým závěrům, na str. 6 až 8 napadeného rozhodnutí.
9. K třetímu žalobnímu bodu žalovaný poukázal na ust. § 41 odst. 1 zákon č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen *„přestupkový zákon“*). Inspekce zohlednila spáchání druhého přestupku – překročení kapacity třídírny odpadů žalobce – při uložení sankce za přestupek týkající se přeshraničně přepravovaných odpadů jako přitěžující okolnost, jež měla vliv na výši ukládané sankce. Nicméně protože tento přestupek nebyl prokázán, žalovaný vadu inspekce napravit v napadeném rozhodnutí.
10. K návrhu žalobce na snížení pokuty v zákonných mezích žalovaný uvedl, že sankce je adekvátním trestem (2,2 % z celkové maximální výše), když bylo přihlédnuto především

k povaze a závažnosti přestupku (zejména k množství odpadů, s nimiž žalobce nakládal v rozporu se souhlasem KÚÚK a jeho provozním řádem) a k závažnosti ohrožení životního prostředí. Výše sankce je rámci správní praxe obvyklá, nikoli excesivní. Jestliže zákon o odpadech nedodrží osoba podnikající v oblasti nakládání s odpady, má to jistě negativní dopad na původce odpadů a na ostatní oprávněné osoby, které jí předávají své odpady a na občany.

11. Při ústním jednání konaném před soudem dne 24. 3. 2022 účastníci řízení setrvali na své dosavadní argumentaci.
12. Z obsahu spisového materiálu předloženého žalovaným správním orgánem vyplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti.
13. Rozhodnutím ČIŽP ze dne 13. 3. 2019, č. j. ČIŽP/44/2019/2398, byl žalobce ve výroku I. pod písm. b) shledán vinným, tím že nenakládal s odpady přijatými do zařízení min. ve dnech 30. 7. a 31. 7. 2018 v souladu s bodem 2.2 platného provozního řádu a s body 8 a 10 souhlasu KÚÚK k provozu zařízení z 19. 10. 2017, č. j. 2827/ZPZ/2017/KUUK. Bod 2.2 provozního řádu zařízení byl porušen tím, že minimálně v uvedených dnech nebyl dodržen technologický postup zařízení, podle kterého musí být provedena vykládka, vytrídění a nakládka každého vozidla s odpadem přijatého do zařízení. Přijatá vozidla byla pouze zaevidována a zvážena při jejich příjezdu a odjezdu do/ze zařízení bez jejich vykládky, nakládky a vytrídění využitelných a nevyužitelných složek odpadu. Konkrétně bylo zjištěno, že dne 30.7.2018 bylo do zařízení přijato ze zahraničí (SRN) celkem 407,32 t odpadu kat. č. 19 12 04 (17 kamiónů) a dle provozního deníku bylo téhož dne odvezeno ze zařízení 444,62 t odpadu původem ze zahraničí kat. č. 19 12 04 českým odběratelům, z toho ve 14-ti případech (kamionech) dopravcem ze SRN. Dne 31. 7. 2018 do 13:00 dne do 13:00 bylo odvezeno ze zařízení celkem 232,24 t odpadu kat. č. 19 12 04 (11 kamiónů). Dle vážných lístků se hmotnost přivezených odpadů v jednotlivých zásilkách konkrétními kamiony vždy přesně rovnala hmotnosti odpadů jednotlivých zásilek stejnými kamiony odvezených. Z jednotlivých vážných lístků a provozního deníku bylo zjištěno, že v drtivé většině byla doba zdržení kamionů v zařízení od 1 do 3 minut, za kterou dobu nemohla být provedena vykládka, vytrídění a nakládka kamionů. Bod 8 souhlasu KÚÚK z 19. 10. 2017 byl porušen tím, že odpad dovezený do zařízení ze zahraničí byl v den kontroly inspekce 31. 7. 2018 uložen v neoznačené kóji v areálu zařízení, ačkoli tato měla být označena. Bod 10 souhlasu KÚÚK z 19. 10. 2017 byl porušen tím, že v měsíčních přehledech dovozu a zpracování odpadu ze zahraničí v r. 2018, které byly obviněným zpracovány a zasílány KÚÚK, nejsou uváděny bilance vytríděných nevyužitelných složek a jejich další nakládání s nimi, jak je to v tomto bodu souhlasu požadováno.
14. K odvolání žalobce ze dne 1. 4. 2019 proti prvostupňovému rozhodnutí žalovaný vydal napadené rozhodnutí ze dne 20. 9. 2019, č. j. MZP/2019/530/840.
15. Dle odůvodnění napadeného rozhodnutí ze dne 20. 9. 2019, č. j. MZP/2019/530/840, žalovaný dospěl k závěru, že inspekce nesprávně posoudila výpočet přijatého odpadu do zařízení CZU00469 – třídírna odpadů za rok 2017.

16. Dle odůvodnění napadeného rozhodnutí byla žalobci uložena pokuta za přestupek týkající se přeshraničně přepravovaných odpadů. Žalovaný s ohledem na to, že inspekce v pokutě zohlednila i přestupek za překročení kapacity třídírny odpadů, přihlédl k povaze a závažnosti přestupku a pokutu snížil o 30 000 Kč, jelikož je žalovanému z jeho úřední činnosti známo, že za přestupek týkající se překročení roční kapacity zařízení o cca 17 % se běžně v praxi ukládá pokuta ve výši 20 000 Kč až 30 000 Kč.
17. Dle odůvodnění napadeného rozhodnutí nelze porušení bodu 2.2 provozního řádu a bodu 8 a 10 souhlasu KÚÚK považovat za ojedinělé selhání lidského faktoru, že zaměstnanec v provozním deníku vedl nesprávný záznam. Dle předložených dokumentů – výkupky a prodejky, za měsíc červenec 2018 je zřejmé, že jde o zavedený systém. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl příkladem několik příjezdů a výjezdů kamionů, např. v případě kamionu RZ: Z-NO 101, hmotnost odpadu kat. č. 19 12 04: 24,16 t, příjezd v 16:29 hod. a odjezd v 16:42 hod. Žalovaný dále uvedl, že v době kontroly prováděné ČIŽP, tj. dne 31. 7. 2018 v čase minimálně od 09:04 hod. od 09:21 hod. a v čase od 12:21 do 12:23 hod. se po areálu pohybovali zaměstnanci ČIŽP, se v provozovně žádný kamion s přeshraničně přepravovanými odpady nenacházel (dle dokumentace pořízené ČIŽP a dle vyjádření zaměstnanců), přičemž se v čase kontroly v dané provozovně mělo pohybovat 7 kamionů a to RZ: X, hmotnost odpadu kat. č. 19 12 04: 25,3 t, příjezd ve 12:45 h a odjezd ve 12:48 h, RZ: X, hmotnost odpadu kat. č. 19 12 04: 23,38 t, příjezd ve 12:20 h a odjezd ve 12:21 h, RZ: X, hmotnost odpadu kat. č. 19 12 04: 25,82 t, příjezd ve 12:03 h a odjezd ve 12:14 h, RZ: X, hmotnost odpadu kat. č. 19 12 04: 23,08 t, příjezd v 11:46 h a odjezd v 11:47 h, RZ: X, hmotnost odpadu kat. č. 19 12 04: 15,28 t, příjezd v 11:27 h a odjezd v 11:38 h, RZ: X, hmotnost odpadu kat. č. 19 12 04: 17,28 t, příjezd v 11:21 h a odjezd v 11:30 h a RZ: X, hmotnost odpadu kat. č. 19 12 04: 20,98 t, příjezd v 10:26 h a odjezd v 10:28 h.
18. Dle odůvodnění napadeného rozhodnutí byl bod 2.2 provozního řádu Třídírny odpadů porušen, když minimálně ve dnech 30. 7. 2018 a 31. 7. 2018 nebyl v Třídírně odpadů dodržen technologický postup (vykládka, vytrídění a nakládka každého vozidla s odpadem přijatého do zařízení); v uvedených časech by nebylo možné kamiony být pouze vyložit a naložit. Žalovaný uzavřel, že odpady přepravené ze zahraničí zůstávají naloženy na kamionech a dále jsou po ČR distribuovány jako odpady vzniklé v zařízení odvolatele. Dle žalovaného tak nelze garantovat, že při nakládání (vytrídění využitelných a nevyužitelných složek odpadu) s těmito odpady nedošlo u těchto příjemců odpadů k odstranění části odpadů přepravené ze zahraničí na území ČR, když příjemci těchto odpadů nevěděli, že jde o odpad přepravený ze zahraničí. Žalovaný uzavřel, že tím by docházelo k porušení ust. § 54 odst. 2 zákona o odpadech, dle kterého je přeshraniční přeprava odpadů určených k odstranění do ČR zakázána.
19. Dle odůvodnění napadeného rozhodnutí došlo k porušení bodu 8 souhlasu KÚÚK ze dne 19. 10. 2017, když v den kontroly, tj. 31. 7. 2018, byl odpad dovezený do Třídírny odpadů ze zahraničí uložen v neoznačené kóji v areálu Třídírny odpadů; žalobce tak nemohl zajistit, že nedojde ke smíchání tohoto odpadu s odpady vzniklými na území ČR, a tedy nebude žádný podíl odpadu přepraveného ze zahraničí odstraněn na území ČR.

20. Dle odůvodnění napadeného rozhodnutí došlo k porušení bodu 8 souhlasu KÚÚK ze dne 19. 10. 2017 tím, že v měsíčních přehledech dovozu a zpracování odpadu ze zahraničí v roce 2018, jež žalobce zpracoval a zaslal KÚÚK, nejsou uváděny bilance vytríděných nevyužitelných složek a jejich další nakládání s nimi; správní orgány tak nejsou schopny zjistit, jak bylo s tímto odpadem na území ČR naloženo (zda nedošlo k jeho odstranění jako nevyužitelného odpadu).
21. Dle odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný považuje přestupek za prokázaný, ze strany inspekce dostatečně odůvodněný, kdy výše pokuty nevybočuje ze zákonných mezí. Výše sankce odpovídá závažnosti, resp. společenské nebezpečnosti protiprávních jednání. Aby správní trest plnil funkci individuální a generální prevence, musí být pokuty za tato či obdobná porušení právních předpisů citelným zásahem do majetkové sféry pachatele. Výše pokuty by však neměla být likvidační, ale přesto dostatečná, aby byl žalobce motivován k dodržování zákona o odpadech. Dle žalobce je tohoto účelu uloženou pokutou dosaženo.
22. Dle odůvodnění napadeného rozhodnutí sankce představuje adekvátní trest (2,2 % z možné maximální výše), když bylo přihlédnuto v souladu s ust. § 37 a § 38 přestupkového zákona především k povaze a závažnosti přestupku a k závažnosti ohrožení životního prostředí. Neplněním povinností dle zákona o odpadech totiž vždy vzniká potenciální nebezpečí ohrožení životního prostředí. Míra jeho ohrožení a závažnost přestupku je v tomto případě vysoká, především s ohledem na množství odpadů, s nimiž žalobce nakládal v rozporu se souhlasem KÚÚK a jeho provozním řádem. Jestliže zákon o odpadech nedodrží osoba podnikající v oblasti nakládání s odpady, má to nepochybně negativní dopad nejen na původce odpadů a na ostatní oprávněné osoby, které jí předávají své odpady, ovšem i na občany v daném místě, kteří pak vnímají zákony jako neúčinné. Nejednalo se ani o první pochybení žalobce; v roce 2017 mu byla uložena inspekci pravomocná pokuta za porušení právních předpisů na úseku odpadového hospodářství při přeshraniční přepravě odpadů.
23. Městský soud v Praze následně napadené rozhodnutí, včetně řízení, které jeho vydání předcházelo, přezkoumal v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (ust. § 75 odst. 2 věta první s. ř. s., přičemž podle ust. § 75 odst. 1 s. ř. s. vycházel ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu).
24. Po právní stránce věc posoudil městský soud následovně:
25. Podle ust. § 66 odst. 3 písm. d) zákona o odpadech právnická nebo podnikající fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že provozuje zařízení k využívání nebo odstraňování odpadů bez potřebného souhlasu příslušného správního úřadu nebo v rozporu s ním nebo provozuje zařízení k využívání nebo odstraňování odpadů v rozporu se schváleným provozním řádem zařízení.
26. Podle ust. § 66 odst. 8 písm. d) zákona o odpadech za přestupek lze uložit pokutu do 10 000 000 Kč, jde-li o přestupek podle odstavce 3.

27. Podle ust. § 54 odst. 2 zákona o odpadech je přeshraniční přeprava odpadů do České republiky za účelem odstranění zakázána s výjimkou odpadů vzniklých v sousedních státech v důsledku živelních pohrom nebo za stavu nouze.
28. V bodu 2.2 provozního řádu Třídírny odpadů je podrobně uveden popis technologického postupu, kdy dovezené odpady jsou zváženy na silniční váze a zaznamenány do průběžné evidence programu Sklad odpadů od společnosti INISOFT.
29. Podle bodu 8 souhlasu KÚÚK ze dne 19. 10. 2017 odpad přepravený ze zahraničí, včetně všech následně vytríděných využitelných i nevyužitelných složek, bude při skladování viditelně označen tak, aby nebylo možné jej zaměnit s ostatními odpady nacházejícími se v zařízení.
30. Podle bodu 10 souhlasu KÚÚK ze dne 19. 10. 2017 každé převzetí odpadu přepraveného ze zahraničí ohlásí provozovatel zařízení písemně (možno i prostřednictvím e-mailové pošty) Krajskému úřadu Ústeckého kraje, s uvedením množství a druhu přijatého odpadu, názvu a úplné adresy dodavatele, informace o následném nakládání s odpadem v zařízení, včetně bilance množství všech následně vytríděných využitelných i nevyužitelných složek, jak s nimi bylo naloženo a kam byly předány a to vždy za celý měsíc, kdy k převzetí odpadů ze zahraničí došlo.
31. Dle ust. § 3 správního řádu nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.
32. Dle ust. § 41 odst. 1 zákona o přestupcích za dva nebo více přestupků téhož pachatele projednaných ve společném řízení se uloží správní trest podle ustanovení vztahujícího se na přestupek nejprísněji trestný. Jsou-li horní hranice sazeb pokut stejné, uloží se správní trest podle ustanovení vztahujícího se na přestupek nejzávažnější.
33. Městský soud tedy přistoupil k posouzení důvodnosti jednotlivých žalobních námitek.
34. Městský soud se předně zabýval druhým žalobním bodem, konkrétně námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného i prvostupňového rozhodnutí z důvodu, že oba správní orgány učinily své skutkové závěry na základě souhrnných zjištění. Žalobce k tomu odkázal na rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 16. 9. 2009, sp. zn. 30 Cdo 3947/2007.
35. Městský soud nejprve obecně k námitce nepřezkoumatelnosti uvádí, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu ve smyslu ust. § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. spočívá v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, kdy nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost má přednost před případnou nepřezkoumatelností pro nedostatek jeho důvodů, neboť důvody rozhodnutí lze zkoumat jen u rozhodnutí srozumitelných (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2008, č. j. 3 As 51/2007-84, všechna rozhodnutí správních soudů jsou dostupná na www.nssoud.cz). Jako nepřezkoumatelné rozhodnutí pro nesrozumitelnost lze shledat takové rozhodnutí, ze kterého nelze seznat, jak správní orgán vůbec rozhodl, což může být založeno absencí výroku rozhodnutí, nedostatky jazykového vyjádření

výroku nebo vnitřní rozporností. Takové nedostatky musí zabraňovat porozumění výroku, tj. zabraňovat zjištění, jak správní orgán rozhodl (Kühn, Zdeněk; Kocourek, Tomáš; aj. Soudní řád správní: Komentář, Praha, 2019 [Systém ASPI]. ISSN: 2336-517X). Dalším případem nepřezkoumatelnosti rozhodnutí z důvodu nesrozumitelnosti rozhodnutí může být výrok správního orgánu, který nemá oporu v zákoně (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2003, č. j. 7 A 181/2000-29). Nesrozumitelnost rozhodnutí lze dále spatřovat v případě nesrozumitelnosti odůvodnění rozhodnutí, pokud odůvodnění nedává smysl, který by svědčil o skutkových a právních důvodech, jež správní orgán vedly k vydání rozhodnutí (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 9. 2003, č. j. 7 A 547/2002-24), či v případě rozporu výroku s odůvodněním (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 12. 2003, č. j. 2 Ads 33/2003-78). Pro nedostatek důvodů je rozhodnutí nepřezkoumatelné zejména pro nedostatek důvodů skutkových (Kühn, Zdeněk; Kocourek, Tomáš; aj. Soudní řád správní: Komentář, Praha, 2019 [Systém ASPI]. ISSN: 2336-517X), tj. v případě, kdy soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti, které v řízení nebyly zjišťovány, případně byly zjištěné v rozporu se zákonem, či v případě, kdy není seznatelné, zda vůbec nějaké důkazy v řízení byly provedeny (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, sp. zn. 2 Ads 58/2003 – 75). Nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí může plynout také z nedostatečného vypořádání námitek, vyjádření a návrhů účastníků řízení, tedy i z toho, že se odvolací orgán v rozhodnutí nevypořádal se všemi odvolacími námitkami (rozsudky NSS 3 As 51/2007-84 a 8 Afs 66/2008-71).

36. Jak správně poukázal žalobce, jako nepřezkoumatelné rozhodnutí je třeba posoudit i rozhodnutí, jehož skutkové a právní závěry vycházejí z tzv. souhrnného zjištění, jímž se zjišťuje rozhodný skutkový stav současně na základě všech provedených důkazů, bez uvedení, na základě jakých konkrétních důkazů se to které zjištění činí a z jakých důvodů, jakož i bez vysvětlení případných rozporů mezi nimi (viz rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 16. 9. 2009, sp. zn. 30 Cdo 3947/2007).
37. Městský soud nicméně žádné takové vady napadeného rozhodnutí v nyní posuzované věci neshledal. Městský soud předně připomíná, že správní řízení se řídí zásadou jednotnosti; řízení tedy tvoří jeden celek od okamžiku jeho zahájení až po vydání rozhodnutí v jeho poslední instanci (viz např. rozsudek ze dne 15. 3. 2017, č. j. 5 Azs 270/2016-39). Odvolacímu správnímu orgán tedy nic nebrání doplnit či částečně nahradit odůvodnění jí přezkoumávaného rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, neboť rozhodnutí správních orgánů prvního a druhého stupně tvoří jeden celek (např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2004, č. j. 5 Afs 16/2003 - 56, publikováno pod č. 534/2005 Sb. NSS nebo rozsudek NSS ze dne 28. 12. 2007, č. j. 4 As 48/2007 – 80, na která odkazuje rozsudek NSS ze dne 29. 11. 2012, č. j. 4 Ads 97/2012-66).
38. Prvostupňové rozhodnutí ve spojení s napadeným rozhodnutím kritéria přezkoumatelnosti splňují a netrpí žádnými vadami, které by měly vliv na jejich přezkoumatelnost dle ust. § 76 odst. 1 s. ř. s. a které by měly vést k jejich zrušení. Správní orgány ve svých rozhodnutích uvedly, z jakých skutečností vyšly a jak věc posoudily po právní stránce. Správní orgány také dostatečným způsobem reagovaly na námitky žalobce, řádně se s nimi v odůvodnění rozhodnutí vypořádaly. Žalovaný taktéž uvedl, které závěry prvostupňového orgánu považuje za správné, které nikoli, k čemuž uvedl své úvahy a

přiléhavou právní argumentaci. Uvedené dokládá i skutečnost, že žalobce vůči prvostupňovému i napadenému rozhodnutí uplatnil své věcné námitky, kterými reaguje právě na obsah odůvodnění napadeného rozhodnutí.

39. Je pravdou, že prvostupňové rozhodnutí v části rozhodnutí zabývající se svými skutkovými zjištěními neodkazuje na konkrétní důkazy, z nichž inspekce v nyní posuzované věci učinila své skutkové závěry. Inspekce v prvostupňovém rozhodnutí provedla výčet všech shromážděných podkladů (s výjimkou zhodnocení důkazu – vážných lístků na str. 5 prvostupňového rozhodnutí, a to k námitce žalobce uplatněné v průběhu správního řízení) a na str. 7 prvostupňového rozhodnutí uzavřela, že „[p]o prostudování všech dostupných podkladů má inspekce za prokázané, že byla naplněna skutková podstata přestupku dle ust. § 66 odst. 3 písm. d) zákona o odpadech [...]“. Dle názoru městského soudu tyto vady prvostupňového rozhodnutí byly napraveny žalovaným, který tak učinil v souladu se zásadou jednotnosti správního řízení v napadeném rozhodnutí. Žalovaný v napadeném rozhodnutí poukázal na konkrétní důkazy, tedy neprovedl již pouhý výčet důkazů (viz např. na str. 6 napadeného rozhodnutí žalovaný poukázal na důkaz „výkupky a prodejky“ za měsíc červenec 2018, ze kterých dospěl ke konkrétním skutkovým závěrům na str. 7 napadeného rozhodnutí, stejně tak na str. 7 napadeného rozhodnutí výslovně odkázal na konkrétní důkazy – fotodokumentaci pořízenou ČIŽP a vyjádření zaměstnanců ČIŽP). Žalovaný tak napravit vady prvostupňového rozhodnutí. Dle názoru městského soudu správní spis poskytuje jednoznačnou oporu pro závěr správních orgánů stran naplnění podmínek pro postih žalobce ve smyslu § 66 odst. 8 písm. d) zákona o odpadech za porušení ust. § 66 odst. 3 písm. d) zákona o odpadech. Dle názoru městského soudu tak nelze učinit závěr o nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí (ust. § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.). Městský soud tak shledal druhý žalobní bod nedůvodným.
40. Městský soud poté přistoupil k prvnímu žalobnímu bodu, ve kterém žalobce namítal, že správní orgány nezjistily skutkový stav tak, aby mohly dojít ke skutkovému závěru, že se žalobce měl dopustit porušení bodu 2.2 provozního řádu a bodu 8 a 10 souhlasu KÚUK z 19. 10. 2017 a ust. § 66 odst. 3 písm. d) zákona o odpadech, potažmo tedy naplnění materiální stránky daného přestupku.
41. Městský soud uvádí, že ani tento žalobní bod neshledal důvodným. Je pravdou, že správní orgány mají dle ust. § 3 správního řádu povinnost zjistit stav, o kterém nejsou důvodné pochybnosti. Správní orgány této zásadě v nyní posuzované věci víceméně dostály, když ve věci zjistily skutkový stav, o kterém dle názoru městského soudu nejsou důvodné pochybnosti.
42. Inspekce v prvostupňovém rozhodnutí ve spojení s napadeným rozhodnutím žalovaného zcela dostatečným způsobem odůvodnila, na základě jakých skutečností oba správní orgány dospěly k závěru, že žalobce spáchal předmětný přestupek dle ust. § 66 odst. 3 písm. d) zákona o odpadech. Městský soud neshledal důvodnou námitku, že žalovaný v napadeném rozhodnutí učinil dílčí závěr, že odpady přepravené ze zahraničí zůstávají naloženy na kamionech a jsou dále po ČR distribuovány jako odpady vzniklé v zařízení žalobce. Žalovaný v napadeném rozhodnutí poukázal na výkupky a prodejky za měsíc červenec 2018 a vyjádření zaměstnanců ČIŽP a na fotodokumentaci, jež byla pořízena při kontrole v provozovně žalobce (zařízení) konané dne 31. 7. 2018 v čase od 09:00 do 13:00

hod. (viz záznam o kontrolních úkonech založený ve správním spisu, včetně přiložené fotodokumentace). Z předmětných zjištěných časů příjezdu a odjezdu 7 kamionů dne 31. 7. 2018, jež se nadto měly v době kontroly inspekce pohybovat v areálu žalobce, přičemž zaměstnanci ČIŽP je v té době v areálu žalobce nikde nespátřili, je i městskému soudu zcela zřejmé, že v takto relativně velmi krátkých časech (i v délce pouze 1 minuty) nemohla být provedena vykládka, vytřídění a nakládku každého vozidla s odpadem přijatého do zařízení. Městský soud ve shodně s žalovaným uzavírá, že tedy zcela zjevně nebyl dodržen technologický postup stanovený v bodu 2.2 provozního řádu, čímž došlo k porušení bodu 8 a 10 souhlasu KÚUK z 19. 10. 2017, tedy ke spáchání přestupku dle ust. § 66 odst. 3 písm. d) zákona o odpadech. S ohledem na závěry správních orgánů o spáchání předmětného přestupku tedy ani úvaha inspekce, potažmo žalovaného, že byl přeshraniční odpad nadále distribuován po území ČR jako odpad vzniklý v zařízení žalobce (v rozporu s ust. § 54 odst. 2 zákona o odpadech), není jakkoli od věci. Městský soud tento žalobní bod neshledal důvodným.

43. K třetímu žalobnímu bodu městský soud uvádí, že ani tento neshledal důvodným. Jak již bylo uvedeno výše, rozhodnutí správních orgánů prvního a druhého stupně tvoří jeden celek (např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2004, č. j. 5 Afs 16/2003 - 56, publikováno pod č. 534/2005 Sb. NSS nebo rozsudek NSS ze dne 28. 12. 2007, č. j. 4 As 48/2007 - 80, na která odkazuje rozsudek NSS ze dne 29. 11. 2012, č. j. 4 Ads 97/2012-66). Správní orgán prvního stupně velmi podrobně zdůvodnil výši uložené pokuty, a to na str. 8-9 prvostupňového rozhodnutí. Správní orgán přihlédl především k povaze a závažnosti přestupku, k přitěžujícím a polehčujícím okolnostem a k povaze činnosti žalobce jako právnické osoby (viz § 37 zákona o přestupcích). Jelikož byl žalobce prvostupňovým rozhodnutím nejprve shledán vinným dvěma přestupky, inspekce v prvostupňovém rozhodnutí původně žalobci uložila úhrnný trest. Je pravdou, že inspekce v napadeném rozhodnutí výslovně neodkázala na ust. § 41 odst. 1 zákona o přestupcích, tj. výslovně neuvedla, že přistoupila k uložení úhrnnému trestu. Městský soud podotýká, že to ovšem vyplývá z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí. Inspekce v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí na str. 9 výslovně uvedla, že „ČIŽP při stanovení výše pokuty vzala v úvahu, že minimálně ve dnech 30. 7. 2018 a 31. 7. 2018 (pozn. soudu – v prvostupňovém rozhodnutí uvedeno datum 31. 7. 2019) nebyl dodržen technologický postup zařízení, podle kterého musí být provedena vykládka, vytřídění a nakládka každého vozidla s odpadem přijatého do zařízení (v celkovém množství cca 580 tun odpadu kat. č. 19 12 04), což svědčí o tom, že odpady přepravované ze zahraničí byly ze zařízení obviněného předávány českým odběratelům jako odpad, který vznikl v zařízení obviněného, aniž s ním bylo jakýmkoliv způsobem nakládáno (třídění) [...]“, přičemž o dva odstavce dál na str. 9 prvostupňového rozhodnutí bylo uvedeno: „Dále bylo při stanovení výše pokuty zohledněno překročení roční kapacity zařízení o 1/6 v roce 2017 (pozn. soudu – tj. přestupek uvedený pod bodem a) výroku I. prvostupňového rozhodnutí). Nedodržení této podmínky rozhodnutí zvyšuje např. riziko požáru, které není v provozech tohoto typu ojedinělé“. Uvedená vada spočívající v absenci uvedení výslovného zákonného ustanovení (§ 41 odst. 1 přestupkového zákona) a výslovného uvedení, že je žalobci prvostupňovým rozhodnutím ukládán úhrnný trest, tedy nemá vliv na zákonnost prvostupňového, potažmo napadeného rozhodnutí. Vada nadto byla napravena v napadeném rozhodnutí žalovaného. Žalobce předmětnou pasáž napadeného rozhodnutí ve své žalobě odcitoval. Městskému soudu není zřejmé, z čeho žalobce dovozuje, že žalovaný předmětnou vadu prvostupňového řízení

nenapravit. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí (konkrétně pouze o jeden odstavec výše od žalobcem citované pasáže odůvodnění) výslovně uvedl, že „ČIŽP nesprávně posoudila výpočet přijatého odpadu do zařízení CZU00469 – Třídírna odpadů za rok 2017. [...]“, na základě čehož žalovaný v napadeném rozhodnutí uzavřel, že se žalobce jednání uvedeného pod bodem a) prvostupňového rozhodnutí nedopustil a předmětný přestupek nespáchal (výrok I. napadeného rozhodnutí). Tento závěr se taktéž promítl do výše sankce, jež byla žalobci ve výši pozměněné napadeným rozhodnutím uložena. Žalovaný tedy na uvedenou změnu prvostupňového rozhodnutí, kdy inspekce žalobci za dvě předmětná jednání pod bodem a) a b) výroku I. prvostupňového rozhodnutí uložila úhrnný trest ve výši 250 000 Kč, dostatečným způsobem zareagoval, když v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl: „Odvolateli byla uložena pokuta za přestupek týkající se přeshraničně přepravovaných odpadů, avšak překročení kapacity Třídírny odpadů bylo ČIŽP zohledněno, tudíž ministerstvo přihlédlo k povaze a závažnosti přestupku a pokutu snížilo o 30 000,- Kč. Za přestupek týkající se překročení roční kapacity zařízení o cca 17 % je v běžné praxi ukládána pokuta ve výši 20 000,- Kč až 30 000,- Kč, což je odvolacímu orgánu známo z jeho úřední činnosti.“ Žalovaný tedy vadu prvostupňového rozhodnutí dostatečným způsobem napravit. Městský soud tedy ani tento žalobní bod neshledal důvodným.

44. Městský soud nyní posuzovanou věc posoudil rovněž z hlediska požadavku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2016, č. j. 5 As 104/2013-46, dle kterého „rozhoduje-li krajský soud ve správním soudnictví o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, kterým bylo rozhodnuto o vině a trestu za správní delikt v situaci, že zákon, kterého bylo použito, byl po právní moci správního rozhodnutí změněn nebo zrušen, je povinen přihlédnout k zásadě vyjádřené ve větě druhé čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod, podle níž se trestnost činu posoudí a trest ukládá podle právní úpravy, která nabyla účinnosti až poté, kdy byl trestný čin spáchán, je-li to pro pachatele příznivější“. V době rozhodování správního orgánu prvního stupně byla žalobci uložena pokuta ve výši 250 000 Kč za přestupek podle § 66 odst. 3 písm. d) zákona o odpadech, za který bylo možno v době spáchání uložit podle § 66 odst. 8 písm. b) téhož zákona pokutu až do výše 10 000 000 Kč. S účinností zákona č. 541/2020 Sb., o odpadech (dále jen „nový zákon o odpadech“), účinný od 1. 1. 2021, byl ke dni 31. 12. 2020 zrušen (starý) zákon o odpadech. Trestnost jednání žalobce nezanikla. Skutková podstata přestupku se nachází v ustanovení § 119 odst. 2 písm. a) nového zákona o odpadech. Výše maximální možné sankce za spáchání tohoto přestupku, tj. pokuta do 10.000.000 Kč zůstala beze změny (viz ust. § 119 odst. 3 písm. c) nového zákona o odpadech. Jelikož stávající právní úprava není pro žalobce příznivější, soud ke změně právní úpravy nepřihlédl.
45. Městský soud dále považuje za nutné vyjádřit se k alternativnímu návrhu petitu, kdy žalobce požadoval, aby soud *in eventum* rozhodl o snížení uloženého trestu – pokuty ve výši 220.000 Kč uložené žalobci prvostupňovým rozhodnutím ve spojení s napadeným rozhodnutím v mezích zákonem dovolených.
46. Podle § 78 odst. 2 s. ř. s. rozhoduje-li soud o žalobě proti rozhodnutí, jímž správní orgán uložil trest za správní delikt, může soud, nejsou-li důvody pro zrušení rozhodnutí podle odstavce 1, ale trest byl uložen ve zjevně nepřiměřené výši, upustit od něj nebo jej snížit v mezích zákonem dovolených, lze-li takové rozhodnutí učinit na základě skutkového stavu,

z něhož vyšel správní orgán, a který soud případně vlastním dokazováním v nikoli zásadních směrech doplnil, a navrhl-li takový postup žalobce v žalobě.

47. V daném případě po přezkoumání správního spisu a vydaných rozhodnutí dospěl městský soud k závěru, že předmětný přestupek popsany ve výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ve spojení s napadeným rozhodnutím byl žalobcem spáchán, pokuta byla uložena při spodní hranici zákonem stanoveného rozpětí (konkrétně ve výši 2,2 % z celkové možné maximální výše, tj. nikoli v zjevně nepřiměřené výši), její výši inspekce, potažmo žalovaný v rozhodnutích dostatečným způsobem odůvodnily a v zásadě tedy není důvod, aby byl aplikován § 78 odst. 3 s. ř. s. ve formě rozhodnutí o snížení trestu v mezích zákonem dovolených.
48. Městský soud v Praze tak uzavírá, že žalobce se svými námitkami neuspěl, v řízení o žalobě nevyšly najevo žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti, městský soud proto žalobu zamítl jako nedůvodnou (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
49. O nákladech řízení soud rozhodl dle ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce neměl ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení; žalovanému pak v řízení o žalobě nevznikly žádné účelné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 24. března 2022

JUDr. Ladislav Hejtmánek v. r.
předseda senátu